

פרשת שמות השע"ד

פרשניית השבוע

פרשת השבוע לאנשים שחושבים קצת יותר...

היליון מס' 164

כניסת שבת:
ירושלים: 16:04
ת"א: 16:17
חיפה: 16:07
באר-שבע: 16:22

יציאת שבת:
ירושלים: 17:20
ת"א: 17:21
חיפה: 17:18
באר-שבע: 17:23

השבוע בגליון:

4

מדור חדש בפרקים!
"ביערות הג'ונגל"

מדור חדש! "רגע של מחשבה..."

3

2

מנהיג של פלאש!
!90

שוטרי ירושלים בשלג

3

5

נא להתפלל עבור:

רבי רפאל בן חנה מרים
לרפואה שלמה

יריית פתיחה / אבישי פרי

1. "היאורה תשליכוהו!"

*ולא עשו המיילדות כאשר ציווה עליהן
פרעה ותחיין את הילדים (א, יז)*

ודאי לא יבינו ולא ירגישו אנשי הריגושים רגש יהודי טהור וצלול. הלא מעודם לא טעמו כמוהו; האם ישבו איתנו אי-פעם ללימוד עירני פורה בתלמוד גיטין יא, א וליבנו סוגיית גדר דין 'זכיה' ביהדות? כלום נהנו מעודם מזיווה של שכניה?! ברי לי שלא!

וכדאי שתבינו: לא משנה איך ננקב שמך ביום הברית; זוהר מאופקים, רון מתל-אביב-יפו, יונה מחיפה או משה מבני-ברק. לכולכם, הביטו, התל-אביבי היהיר אורב בפינה. מזוהר הוא רוצה לקחת את טל-התחייה שלו—'שירת הבקשות' כמו גם ה'אזכרות' לזכר אימו המנוחה עליה השלום. מרון הוא רוצה לגדוע את החיבור ליהדות הרך שלו בדמות הנסיעה ל'איצקוביץ' של בני-ברק אחת לשנה בכדי להגיד 'קדיש' במניין. מיונה הוא רוצה ליטול את ה'זכור' הדומע לזכר ההורים ז"ל, ניצולי השואה, ביום חג שמחת תורה, וממשה הבני-ברקי הוא רוצה לסלק את השאיפה האלמנטארית מבחינתו שבנו ישקיע עזות בשקידה מהנה על תלמודו בתקווה שיפרח ויצא בקי בתורה - 'תלמיד חכם' של ממש. מסוכן לנו שר אוצרנו. כמה מסוכן. זוהי גזירת 'היאורה תשליכוהו' העדכנית!!

המענה הנגדי של כולנו—כל הנזכרים לעיל

בדרך חכמי המחשבה שהעמידו את מצריים, כמקום ששאון מיצרים רוחניים בו, ברצוני להציג כאן זווית חדשה ומאלפת לדרך היאבקותן העיקשת של המיילדות מוך מלך המיצרים, אשר מבקש להטביע את הרוח בחומר, וכדלהלן:

לא די שהמיילדות לא שועות לתחנוני פרעה לקטול את הילדים הזכרים הנולדים בקרב בני ישראל—אלא שאלו גם מזינות אקטיביות את העוללים הרכים: "ותחיין את הילדים".

לימדונו המיילדות ההרואיות של עמנו את הדרך להתגונן מפני מיצרי החומר: התשובה האפקטיבית וההולמת ביותר לכוחות הרוע העכורים דוגמת אישי שלטון תל-אביביים, הינה פיריון האורה. מול החושך החלול והריקן, יש להפיץ מרבצי אורה מזוקקים. "ותחיין את הילדים". המים והמזון הרוחניים, הינם התשובה והנגדית לניסיונות ההכחדה ואפילו הנגיסה ברוח היהודית הפועמת.

גליון "פרשניית השבוע" - לאנשים שחושבים קצת יותר.

עורך ראשי: אבישי פרי ומשפחתו. יועץ תוכן: יצחק העברי. לקבלת הגליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא': 0504116867. לפרסומות והנצחות פנה לפל': 0504195535

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

ואיש לא ישלה אותי: רואה אני נעורות חילונית לאהבת המורשת היפה בדרך ישראל סבא. קולט הנני עיניים נוצצות-בורקות של אנשי-חול מול ספר תורה מרקד.

דומני, כי איש לא יצליח לדכא את התבערה העממית היוקדת.

ליהיר הנודע, הוא הגאווה היהודית. הכמיהה להוסיף - כל אחד בדרכו - איזה שביב של אור לנשמה היהודית.

העם היהודי - כולל החילוני שבקרב - יתגונן מול כוחות האופל, באמצעות ליבוי ניצוץ לבב-יהודי.

זכור נזכור: "ותחיין את הילדים", הוא מסר אקטואלי עוצמתי שלא נס-לחו והוא פונה אלינו - הישראלים של 2013. פירושו במילים אחדות הינו: "מעט מן האור - דוחה הרבה מן החושך!".

הבה, הבה ונחייה את הילדים שבקרבנו!

כן-יהי!

2. מנהיג של פלאש 90

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו וירא בסבלותם. וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו. ויפן כה וכה וירא כי אין איש ויך את המצרי ויטמנהו בחול (ב, יא יב-)

להבדיל כמובן, בחוג למנהיגות שבהרצליה, מטפחים את דמותו של ה'מנהיג' הנערץ ברזולוציה שונה בעליל מזו שהתורה מגדירה לנו:

לדידם, ה'מנהיג' הוא טיפוס מורס-מעם שכבר בגיל רך ניחן בכריזמה ובכושר רטורי יוצא מגדר הרגיל. לפי שיטתם, ה'מנהיג' נולד כזה. הוא רטוריקן מלהטט בכיכרות-המון.

אולם, לפי איך שהתורה מתארת את דמותו של משה רבינו, עולה דמותו של המנהיג הצחי של עמנו, שהינו כמעט כלוא-שפתיים, והוא מתעסק בנאקתו השקטנה של יהודי בודד שסובל מעולו של מצרי או יהודי חברו.

המנהיג הוא לא זה שיתעסק עם המון חושק - אלא דווקא עם יחיד בודד!

מנהיג, לפי התורה, לא נמדד בפרמטר של כמה אנשים הצליח לסחוף לכיכרות, אלא עד-כמה הצליח להביא את הכיכרות שלו אל היהודי הבודד והצנוע!

מנהיגי-אמת יהודיים, מקבלים ציון 100 - דווקא כאשר איש לא ראה אותם ואין עליהם צלמים של פלאש 90 ווידאו של ערוץ 2!

"ויצא אל אחיו, וירא בסבלותם, זהו הפרמטר למנהיג יהודי!"

בגדר דין 'זכיה' (ב)

הגמרא (גיטין יא, א) קובעת כי זכין לו לגר קטן המבקש להיכנס בשערי העולם היהודי על ידי בית הדין - זאת משום שאינו בר זכיה, אך מאידך זכין לו לאדם שלא מדעתו. ומבארת הגמרא כי הייתה עולה בדעתי מחשבה שאין זו זכות לקטן, אלא חובה - כי אדם נוח לו בחיים מופקרים, ועל-כך באה הגמרא ומשמיעה כי אכן זו זכות ומוזעיל אם-כן לזכות עבור הקטן.

ברם, מקום היה לתמוה: מה כלל אכפת לנו כי נוח לו לאדם חיים מופקרים כדי שהדבר ייחשב לו לחובה, הלא למעשה בעצם הדבר כן זכות, ומדוע עובדה זו לא תחשיב את עצם הפעולה ל"זכות". ומצאתי שתמה כן מרן הרב שטיינמן בחיבורו 'איילת השחר'. בספר אף מביא הוא חקירה בגדר הקובע את מהות העניין של "זכיה" לפי דעת ספר 'קצות החושן' הלמד, כי זו נלמדת מדין מיוחד שחידשה התורה - שאדם יכול לזכות עבור רעהו: האם מציאות הדבר בעצם היא הפרמטר לקביעת "זכות" זו - גם אם בפועל האדם מסרב ליהנות ממנה. או שמא רצונו של האדם היא-זו שתקבע שהדבר אכן "זכות". וליתר-דיוק: האם הזכות נקבעת לפי המזוכה - או לפי מהות הדבר בעצם. אכן כאן היה מקום לומר, ששני הצדדים בלתי-הולמים: שכן, הקטן כן חושב הדבר לזכות גם, וכי הוא מבחינתו נוח לו בחיי יהדות, ומעתה גם בעצם וגם בפועל הקטן מחשק עצמו ב"זכות" של ממש!

ולגופו של עניין, נראה שבגמרא (קידושין מב, א) לגבי זכיה בחלוקת הארץ, שנוקטת כי יש זכות שיש בה חובה, משום שיש שנוח להם בהר ויש שנוח להם בבקעה, משתמע כי רצון האדם בפועל הוא שקובע הזכות, ולא הבעצם. ולכאורה פשוט. המשך יבוא.

2 החתן נכנס לאולם. עורך הגיליון בחתונתו. צילום סטיילס: גרשון בסקין.

רגע של מחשבה...

רגע - על החיים

הסוכר שבסוכרייה

היהודי - שומר המצווה, ייתקל במעצורים תמידיים שיעצרו את חיפזון החיים לעשות את אשר מסנוור. הוא לא יוכל לעשות את אשר יחפוץ. צו אלוקיו יפקוד עליו לנטוש את החמדה, הנובעת מן הבהמיות שבקרבו, לשם קיום מצוות קונו.

לעיתים אולי יידמה בעיני אחדים, יהודי זה, כמתייסר. אולם בעין מתבוננת ובוחנת, מצב זה הינו הבריא ביותר לנפש היהודי. והנה ההסבר:

אילולא, המגבלות ההלכתיות—כמו לדוגמא איסורי אכילת בשר בימי אב בהם מתאבל היהודי על חורבן המקדש וכן עוד רבים—נבלע האדם בתוך החיים ומאוויהם ומאבד את צבעם וחיוניותם. כשאדם בולס תדיר לחיך, הוא כבר מאבד את התיאבון הייחודי לאוכל הערב.

מכאן, שהמגבלות ההלכתיות הם-הם היוצרים הבריאות הנפשית. אילולא-הם, האדם נוהה בחייו כאיש-תוהו אשר לא יודע לאן פניו מועדות.

ואם נחדד, נגדיר זאת: היצירה הגדולה ביותר היא הדום והעצירה!

כי סוכריה אם אתה מלקקה כל העת, איננה כבר סוכריה!.

המשך יבוא.

נקודה טובה

אלזמת-אור בג'ונגל הישראלי

ניידת הג'יפ של משמר הגבול חנתה צמוד ל'קניון רמות'. היום, השלג כמעט ולא הסתלק מן הכבישים - מלבד הראשיים שבהם.

בניידת ישב שוטר ושוחח. כאשר הגיעו חבריו לרכב, העזתי-פניי וביקשתי מהם כי יאותו להסיעני לצומת הבאה.

"מצטערים, אבל אין מקום", השיבו בכנות.

למעשה, המדור הזה מוקדש לשוטרים, לחיילים ובכלל לבעלי הרכבים והאמבולנסים שבימי-שלג הפכו המה לכלי-תחבורה היחידים שנעו על הכביש.

תודה לכם אחים!

ביערות הג'ונגל - סיפור-חיים אישי

מגיש: אלחנן אורן

אייר תשע"ג, קליפורניה. כחובב-הרפתקאות מושבע, אני יוצא לטיול לג'ונגלים הפראיים שבאזור, יחד עם קבוצת מטיילים.

האוטובוס שמסיע אותנו שועט בדרך בכביש חד-סיטרי, שבו שני נתיבים בלבד. כביש זה, מעורר בעתה. שכן, משני צדדיו תהום פעור, שרק מקום קליפורניה יכול להזמין. אולם גם כאן, יש אור בקצה המנהרה: בקטע הכביש שאנו כעת חולפים בו, ישנה גבעה קטנה הצמודה לכביש. מרגיע זוטא.

והנה, לפתע-פתאום, מגיח לו למולנו רכב משאית אימתני וגדול. שני ברירות מהירות - שניהן מסוכנות - עומדות בפני הנהג שלנו: האחת - לסור הצידה אל הגבעה, והשנית, להיתקל חזיתית במשאית השועטת, וכמו להתאבד..

הפור נפל אצל הנהג: האופציה הראשונה היא האידיאלית. האוטובוס מוסט לעבר הגבעה הקטנה, הוא מתהפך פעמיים באוויר וחובט עצמו לבסוף עזות בקרקע הקטנה.

האוטובוס מוצב בארץ-לא ארץ. מחציתו בגבעה ומחציתו בתהום. היסטוריה אוחזת את יושביו. כאיש שאוהב אתגרים וחושק בהם, אני נחלץ-חושים ומידית מנפץ את זגוגיות חלונות האוטובוס - וסובל מפציעות יבשות - בכדי לחלץ את-אט את האנשים מן המצר אל הגבעה - שממוקמת שני מטר מתחת המיקום המאולתר שלו.

האנשים נמצאים כמובן בלחץ מורט-עצבים; מקנן בקרבם חשש טבעי כי עוד רגע והאוטובוס יגלוש אל התהום לבלי-שוב.

חברי, שיוצא עימי לטיול הפרוע, מוריק איטית אף-הוא מטיילים רבים מן האוטובוס, ונחבל בגבו. עם תום המלאכה הקדחתנית, שנינו מפונים לבית החולים האזורי. כשלוש שבועות אנו שוכבים בו למרפא.

לכולם - אם שאלתם - השלום והמרפא.

זהו רק פרק ראשון בסדרה. בפרקים הבאים אספר לכם סיפורים בלתי-נתפסים שחוותי בטיולים שלי ביערות תבל. סובבתי במקומות מסוכנים - אך מלאי אתגרים מבחינתי.

סיפורים אלו לא נכתבו בכדי. הם מספרים סיפורי השגחה של יוצר ומחולל היקום, שהגיח עלי בכל דרך ושעה.

א. ח. אור

סופר והוגה-דעות חרדי, חבר המערכת

הריקוד שלא ישכח

הקהל המשולהב שהתאסף לחתונה, הביע התרגשות-יתר, בריקוד המיוחד באופן יוצא מן-הכלל של ראש הישיבה מיר, רבי יצחק אזרחי שליט"א.

הקהל נעמד דום למראה המראה הבלתי-שיגרתי הזה. ההתלהבות געשה והרקיעה שחקים כשנעמד הרב אזרחי על הכיסא יחד עם החתן. היה זה מראה מדהים ולא יאומן שראש ישיבה מלא הדר - עם מלא 80 שנותיו - נעמד על הכיסא בספונטניות של בחור ישיבה צעיר במסיבת פורים.

חשבתי לעצמי באותם רגעים את דברי חז"ל הנודעים המגדירים יחסי רב ותלמיד ותלות הרב בתלמיד כי "יותר משהעגל רוצה לינוק, הפרה רוצה להניק", ואת גודל מידת הכרת טובה של מורינו ר' יצחק אזרחי לחתן שערך את שיחות הקודש של ראש הישיבה והפיצם לקהל הרחב.

עובדיה סירי

עמית המערכת

החתונה של כ-ל-לם!

החתונה של חברינו ר' ישראל הייתה רב-גונית, ובכך הייתה מיוחדת מסוגה. לצד יודעי-ספר תורניים, נכחו בה גם אישי-ציבור ישראלים בולטים. היה כאן ייצוג מושלם לקולקטיב המרהיב שלא נראה כמותו מזה שנים בחתונה חרדית: הקוטביות של החוגגים.

השתתפתי ערנית במהלך החתונה כולה, והתפעמתי כל העת מכמות יוצאים והבאים. זה היה נראה נהר אנושי בלתי-פוסק. אמרו לי, שלחובשי הכיפות לבנות קוראים, בין היתר: יוחאי שרון, איש "צו פיוס", גרשון בסקין, איש השמאל הנודע, ואחרים נוספים. בין אישי-הציבור נראו, בין היתר, יו"ר ש"ס לשעבר, אלי ישי, חה"כ ניסים זאב, וחברי מועצת עיריית ירושלים מטעם ש"ס: נתי לסרי, אשר מישאלי, ועוד. לצד זאת ראינו כמובן את חברי מערכת 'יום ליום', על צוותו הבכיר נמנה החתן, ובראשם העורך הראשי, יצחק קקון.

החתונה של ישראל הייתה בלתי-נשכחת. ובעיקר כאמור, בשל שייצגה פסיפס רחב וכה-מגוון של הציבור שחי בישראל. היא סימלה אחידות מרשימה שלא ראינו כמותה שנים. הרבה נחת.

תודה לכם, חוגגים יקרים!

ברצוננו להודות צמוקות לכל מי שטרחו ובאו לחגוג צימנו את יום חגנו:

ראשית, נודה לבני המשפחה הרבים שכיבדונו בהשתתפות מלאת-חן בחתונה. למאות החברים שבאו - מכל רחבי הארץ - כדי להביע השתתפות כנה ביום הגדול. לאנשי ש"ס, היו"ר לשעבר, מר אלי ישי, חבר הכנסת ניסים זאב, ראש הציור בית שמש, מר משה אבוטבול, וכן לחברי המוצצה בירושלים: אשר מישאלי, נתי לסרי, ועוד, שטרחו ובאו. לאנשי צוות 'יום ליום', אפרים גלעד, יואב וון דן ברק, שלום פרוינד, ובראש לצורך, יצחק קקון. לאיש 'צו פיוס', יוחאי שרון, איש השלום גרשון בסקין. וגם ל: השגריר במצריים, יצחק לבנון, שהיה בדרך ופספס בשל מיצר אישי.

אצלכם בשמחות!